

ΕΡΜΑΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ Ο ΜΥΛΩΝΑΣ ΚΙ' Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ

(του Άββα Σμιθ)

Μιά μέρα ένας γέρω-μυλωνάς, μαζί με το γυιό του, ώδηγούσανε το μούλαρι τους στην αγορά, γιά νά τὸ πουλήσουνε.

Στὸν δρόμο ὅμως πὺ πηγαίνανε, ἀπαντηθήκανε μ' ἕνα καθαλλάρη, πὺ μόλις τοὺς εἶδε, τοὺς εἶπε κυροῖδευτικά:

— Φαίνεται πὺς δὲν θάχετε κοκκοῦται μυαλό στὸ κεφάλι σας, γιά νά μὴ καθαλλάτε τὸ μούλαρι σας καὶ νά πηγαίνετε, τόσο δρόμο, μετὰ τὰ πόδια...

Ὁ γέρω-μυλωνάς τότε ἔγνεψε στὸν γυιό του νά καθαλλήσῃ τὸ μούλαρι κι' αὐτὸς συνέχισε τὸν δρόμο πεζός.

Λίγα μέτρα παρακάτω συναντήσανε ἕνα κάρρο φορτωμένο με λαχανικά. Ὁ καρροτσέρης μόλις τοὺς εἶδε, τοὺς φώναξε κι' αὐτὸς, ἀποτεινόμενος στὸν γυιό τοῦ μυλωνά:

— "Εἴ!... Δὲν ντρέπεσαι ν' ἀφήνης γέρω ἄνθρωπο, τὸν πατέρα σου, νά πηγαίνει μετὰ τὰ πόδια καὶ σὺ νά καθαλλάς;...

Μόλις ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ ὁ γυιὸς τοῦ μυλωνά, κατέβηκε ἀμέσως ἀπ' τὸ μούλαρι κι' ἔβλεπε τὸν πατέρα του, νά καθαλλήσῃ. Ὑστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, πὺ κάτω συναντήσανε μιὰ γρηά πὺς βαστούσε στὸ κεφάλι της ἕνα πανέρι φρούτα. Μόλις τοὺς εἶδε κι' αὐτὴ, ἔρριξε τὰ μάτια της στὸν γέρω-μυλωνά καὶ τοῦ εἶπε:

— Μωρὲ, τί σκληρόκαρδος πατέρας εἶσαι σὺ, ν' ἀφήνης τὸ κοῦμένο τὸ παιδί σου, κάτω ἀπ' τὸ μούλαρι καὶ σὺ νά πηγαίνης καθαλλάς!

Τότε ὁ γέρω - μυλωνάς ἔγνεψε στὸ παιδί του νά καθαλλήσῃ κι' αὐτὸ πίσω του, γιά νά μὴ κουράζεται περπατώντας...

Παρακάτω στὸ δρόμο πὺ ταξιδεύσανε, βρήκανε ἕνα βοσκὸ πὺς ἔβουσκε ἕνα κοπάδι πρόβατα.

— Πά! Πά!... τὸ κακόμοιρο τὸ μούλαράκι!... φώναξε. Μωρὲ, πὺς μπορεῖ καὶ σὰς κρατᾶς!... Μὰ δὲν τὸ λυπόσαστε λοιπὸν καθαλλάς!... Φαίνεται πὺς ὁ γέρω-μυλωνάς ἔβουσκε πολύ σκληρόκαρδοι ἄνθρωποι...

Τότε ὁ μυλωνάς κι' ὁ γυιὸς του, κατέβηκανε κάτω ἀπ' τὸ μούλαρι τοὺς κι' ἀσχίσανε πάλι νά τραβᾶνε τὸ δρόμο τοὺς πε-

ζοί, ὅπως καὶ τὴν πρώτη φορά:

— Μωρὲ τί κόσμος εἶν' αὐτός; εἶπε τότε ὁ γυιὸς στὸν γέρω - πατέρα του. Ὁ καθένας μᾶς εἶπε καὶ τὸ δικό του... Κι' ἀνάθεμα, ἂν ξέρη κανεὶς ποιὸν νά πρωτοευχαριστήσῃ... Δὲν μᾶς μένει παρὰ νά φορτωθούμε τὸ μούλαρι στὸν ὄμο μας!...

— Τὰ βλέπεις; τοῦ φώναξε ὁ πατέρας του. Θυμήσου τὰ λόγια πὺ σου ἔλεγα χθὲς στὸ σπίτι!... Ἀπὸ δὴ καὶ στὸ ἔξῃς λοιπὸν νά προσέχης καὶ σ' ὅλες τίς πράξεις σου ν' ἀκολουθῆς πάντα τὸ ρητό:

«Περλάτα μπρὸς στὸν δρόμο σου
(καὶ μὴ κοιτᾶς κανένα
οὔτ' ὅσους ἀντιλέρασαν, οὔτ' ὅ-
σοις θὰ περάσουν,

Ἐνα μονάχα νά κοιτᾶς
Πὺς τὸ καλὸ νά κάνης
Καὶ στὸ μυαλό σου τὸ κακὸ
Ποτέ σου νά μὴ βάνης...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΚΥΝΗΓΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΚΥΛΙ ΤΟΥ

Κάποτε ἕνας κυνηγὸς φώναζε στὸ σκυλί του καὶ τὸ παρακινούσε νά τρέξῃ πίσω ἀπὸ ἕνα λαγὸ, τὸν ὁποῖο εἶχε πληγώσει στὸ πόδι, μετὰ μιὰ τουφεκιά...

— Πιάσ' τον!... Πιάσ' τον!... τοῦ ἔλεγε προσταχτικά...

Τὸ σκυλί ἄρχισε νά τρέχῃ μετὰ τέσσερα, κυνήγησε τὸν λαβωμένο λαγὸ καὶ σὲ λίγη ὥρα

τὸν ἔφερε χαρούμενο στὰ χέρια τοῦ ἀφεντικοῦ του:

— Τώρα ἄφησέ τον!... Ἄφησέ τον!... τοῦ φώναξε πάλι ὁ κύριός του.

Τὸ σκυλί ὑπακούοντας καὶ αὐτὴ τὴ φορά ἄφησε νά πέσῃ ὁ λαγὸς ἀπὸ τὸ στόμα του, μέσα στὴ σακκούλα τοῦ κυνηγοῦ.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἕνας γεωργὸς πὺ περνοῦσε τυχαία ἀπ' ἐκεῖ καὶ παρακολούθησε τὴ σκηνὴ αὐτὴ, πλησίασε τὸν κυνηγὸ καὶ τοῦ εἶπε:

— Λοιπὸν, αὐτὰ τὰ κυνηγετικά σκυλιὰ μοιάζουνε πολὺ μετὰ τοὺς φιλαργύρους ἄνθρώπους... Ἡ ἀπληστία, ἡ δίψα τοῦ χρηματὸς φωνάζει κάθε στιγμὴ στ' αὐτὸ τοῦ φιλαργύρου:

— Ἄρπαξε... ἄρπαξε... Καὶ ὁ φιλαργύρος τυφλὸς ἀπ' τὴ μανία τοῦ πάθους ὑπακούει καὶ μασεύει... καὶ ἄρπάζει...

Σὲ λίγο ὅμως ἔρχεται μιὰ ἄλλη φωνή, ἡ φωνὴ τοῦ θανάτου, πὺ τοῦ λέει ἐπιτακτικά:

— Καὶ τώρα ἄφησέ τα ἐδῶ... Ἐγκατάλειπέ τα ὅλα... ὅλα...

Καὶ ὁ φιλαργύρος, σὰν αὐτὸ τὸ σκυλί, χωρὶς νά γευθῇ, χωρὶς νά δοκιμάσῃ τίποτα ἀπὸ ὅσα ἄρπαξε, τ' ἀφήνει ὅλα ἐδῶ κάτω καὶ πεθαίνει...

Ὁ κυνηγὸς, πὺ ἄκουσε προσταχτικά τὸν γεωργὸ, κύνησε τὸ κεφάλι του καταφρικτικά καὶ χωρὶς ν' ἀποκριθῇ τίποτα, σκέφτηκε:

— Πόσο σοφὰ εἶνε, ἀλήθεια, αὐτὰ τὰ λόγια!...

ΕΓΩ ΚΑΙ ΤΟ ΣΚΥΛΙ ΜΟΥ

Πρῶι-πρῶι, ἄμα ξυπνήσω, θὰ ἰδῶ μπροστά μου τὸν Πιστό Κι' εὐθὺς γλυκὰ θὰ τὸν φιλήσω. Στὸ πρόσωπό του τὸ ζεστο.

Κι' αὐτὸς με δύναμι καὶ χάρι, Στὰ δόντια του τὰ δυνάττα, Τὴν σάκκα μου τρέχει νά πάρῃ σ' ὅλο τὸν δρόμο τὴν κρατᾶ.

Καὶ ἀφοῦ πᾶμε στὸ σχολεῖο, μπαίνω ἐγὼ μέσα με χιρὰ, Κι' αὐτὸς, στὴ ζέστη καὶ στὰ

(κρῦο,

Πιστὸς ἀπ' ἔξω καρτερᾶ.

Κι' ὅταν τὸ μάθημα τελειώσῃ, Τότε νά ἰδῆτε μιὰ φορά, Τὴν εὐθυμία μας τὴν τόση, Τὸ τρέξιμο καὶ τὴ χαρὰ!

Ἀχώριστοι κι' εὐτυχισμένοι Γυρνοῦμε πίσω στὴ μαμά, Πὺ ἀνυπόμονη προσμένει Εἰς τὸ παράθυρο σιμά.

Καὶ με φιλεῖ μ' ἀγάπη τόση Καὶ τὴν φιλῶ γλυκὰ κι' ἐγὼ, Κι' ἔπειτα τρέχει νά μοῦ δώσῃ Ψωμί καὶ βούτυρο κι' αὐγὸ...

Καὶ στὸν Πιστό, πὺ περιμένει ψωμιὰ καὶ κόκκαλα πετᾶ, Καὶ τρώμε οἱ δύο μας πεινα-

(σμένοι

Καὶ ἡ μαμά μου μᾶς κοιτᾶ...

N. I. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Στὸ σχολεῖο:

Ὁ δάσκαλος — Ποιὸ ἀπ' ὅλα τὰ ζῶα προσκολλᾶται περισσότερο στὸν ἄνθρωπο;

Ὁ μικρὸς Γιωργάκης. — Ἡ θδέλλα, κύριε δάσκαλε!...

* * *

Δυὸ μικροὶ φίλοι συζητοῦν:

— Ἐμαθα ὅτι χθὲς διασκέδαζες μετὰ τὸν μπαμπᾶ σου σ' ἕνα πολὺ πλούσιο σπίτι.

— Πλούσιο! Δὲν θαρρῶσαι!... Εἶχαν μιὰ φρικτὴ μιζέρια... Φαντάσου ὅτι καίγανε στὸ τζάκι ἔϋλα!

— Καὶ σεις τί καίτε στὸ τζάκι σας;

— Ὅταν ὁ μπαμπᾶς εἶνε θυμωμένος καίει τὰ καπέλλα τῆς μαμάς!

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΠΟΡΤΑ ΤΗΣ ΒΕΝΤΕΤΤΑΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ.

Ἡ γαλατοῦ. — Ἄλλοι δυὸ θαυμασταὶ τῆς αὐτοκτονήσαν σήμερα γιά τὰ ὠραῖα τῆς μάτια!... Δὲν ξέρει πειὰ κανεὶς πὺ νά βάλῃ τὸ γάλα!...